Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος | *Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰανουαρίου 1908* | *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 8*

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

—Μόνον αὐταὶ δὲν θεραπεύονται !... ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς σείων τὴν κεφαλήν.

—Ἐμάθατε ἔξω τίποτε νεώτερον, κύριε Νικολέφ ; ἠρώτησεν ὁ Πρόξενος.

—Τίποτε...μόνον ὅτι ὁ γενικὸς διοικητὴς Γόρκος, ποῦ ἦτο εἰς τὴν Πετρούπολιν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ρίγαν.

—Λαμπρά ! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός. Ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν ἡ ἐπιστροφὴ αὐτὴ θὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς φίλους μας Γιοχάουζεν...

Τὸ μέτωπον τοῦ Νικολὲφ συνωφρυώθη περισσότερον. Τὸ ὄνομα αὐτὸ τῷ ὑπενθύμιζε τὴν λῆξιν...

Τὸ τσάϊ ἑτοιμάσθη, ἡ Ἴλκα ἐγέμισε τὰ φλυζάνια, τὰ προσέφερε μὲ βουτυρωμένα ψωμάκια, καὶ ἡ συνδιάλεξις, πολιτικὴ πάντοτε, ἐξηκολούθησεν. Ἀλλ' ὁ Νικολὲφ ὀλίγον ἐλάμβανεν εἰς αὐτὴν μέρος καὶ ὀλίγον ἐπρόσεχεν. Ὁ νοῦς του ἦτο ἀλλοῦ... Ποῦ ;... Ἐκεῖνος μόνον τὸ ἤξευρε.

— Μὰ τί ἔπαθες σήμερα, Δημήτριε, ἔλεγε κάθε τόσον ὁ ἰατρός. Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν Ρίγαν, ἀλλὰ σὺ φαίνεσαι σὰ νὰ εὑρίσκεσαι εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Κουρλάνδης. Μήπως δὲν ἐνδιαφέρεσαι πλέον διὰ τὸν ἀγῶνά μας ; Ὁ κόσμος ἐδῶ ἐσένα θέλει. Δὲν πιστεύω νἀφίσῃς ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν νίκην εἰς τοὺς Γιουχάουζεν !

Καὶ πάλιν οἱ Γιοχάουζεν...

— Εἶνε ἰσχυρότεροι ἀφ' ὅσον νομίζεις, Χαμίν, ἀπεκρίθη ὁ Δημήτριος.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε !

Τὸ ὡρολόγιον ἐκτύπησε δέκα. Ἦτο ὥρα νὰ χωρισθοῦν. Ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ πρόξενος ἐσηκώθησαν νὰποχαιρετήσουν. Ἦτο πολὺ ἄσχημος καιρός. Τὸ ἀνεμόβροχον ἐκτυποῦσε τὰ παράθυρα, ἐσφύριζεν ἔξω ἀπαισίως, καὶ, εἰσβάλλον διὰ τῆς καπνοδόχου, κατεβίβαζε κάποτε τὸν καπνὸν τῆς ἑστίας.

— Ἐλᾶτε μαζί μου, κύριε Δελαπόρτ, εἶπε γελῶν ὁ ἰατρός. Σᾶς προσφέρω μίαν θέσιν εἰς τὸ ἁμάξι μου — ἁμάξι μὲ δύο πόδια καὶ χωρὶς τροχούς.

Ὁ ἰατρὸς ἠσπάσθη τὴν Ἴλκαν, κατὰ τὴν παλαιάν του συνήθειαν. Ὁ κ. Δελαπὸρτ καὶ αὐτὸς ἔσφιγξαν ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, ὁ ὁποῖος τοὺς προέπεμψε μέχρι τῆς ἐξωθύρας.

Ὅταν ἡ Ἴλκα ἐπλησίασε τὸν πατέρα της νὰ τὸν καλονυκτήσῃ μ' ἕνα φίλημα, ἐκεῖνος τὴν ἔθλιψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του μὲ μεγαλητέραν τοῦ συνήθους τρυφερότητα.

— Δὲν ἦλθε σήμερα ὁ ταχυδρόμος, πατέρα ;

— Τὸν συνήντησα ἔξω καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν ἐφημερίδα μου.

— Γράμμα δὲν εἴχαμε, πατέρα ;

Στερεότυπος ἡ ἐρώτησις ἀπὸ τεσσάρων ἤδη ἐτῶν, ἀλλὰ στερεότυπος καὶ ἡ ἀπάντησις :

— Ὄχι, παιδί μου.

— Καληνύκτα, πατέρα.

— Καληνύκτα, παιδί μου !

«Μεταξὺ τῶν συλληφθέντων ἐν Ρίγᾳ ἦτο καὶ ὁ Βλαδίμηρος Γιανώφ...» (Σελ. 54, στ. β'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Διὰ ταχυδρομικῆς ἁμάξης

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην — 13 Ἀπριλίου, — ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα, ἡ ὁποία δὶς τῆς ἑβδομάδος ἀνεχώρει ἐκ Ρίγας διὰ Ρέβελ, — τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ θέρος, διότι τὸν χειμῶνα ἡ συγκοινωνία, μὴ ὑπάρχοντος ἀκόμη σιδηροδρόμου, ἐξετελεῖτο μόνον δι' ἐλκήθρων, — δὲν ἐπερίμενε παρὰ μόνον ἕνα ἐπιβάτην, ὁ ὁποῖος εἶχε κρατήσει τὴν θέσιν του ἀπὸ τῆς προτεραίας.

Ἦτο ἄνθρωπος περίπου πεντηκοντούτης, μὲ φαιδρὰν καὶ γελαστὴν φυσιογνωμίαν, φορῶν βαρὺ γουνωτὸν ἐπανωφόρι καὶ κρατῶν ὑπὸ μάλης σφικτὰ ἐν ὀγκῶδες χαρτοφυλάκιον.

Ἔφθασεν εἰς τὸν σταθμὸν τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως, ὅπου ὁ ὁδηγὸς τῆς ταχυδρομικῆς ἁμάξης τὸν ὑπεδέχθη διὰ τῶν ἑξῆς λέξεων :

—Ἐσὺ λοιπόν, Πόε, ἐκράτησες ἀπὸ χθὲς μιὰ θέσι ;

— Ἐγώ, ἐγώ, Μπρόξ.

— Ὥστε δὲν σοῦ φθάνει πιὰ ἡ σούστα... ἔ; Τώρα θέλεις καλὸ ἁμάξι μὲ τρία καλὰ ἄλογα...

— Καὶ μ' ἕναν καλὸ ὁδηγὸ σὰν καὶ σένα, φιλαράκο μου!

— Καλά, μπάρμπα. Βλέπω πῶς δὲν σὲ νοιάζει πιὰ γιὰ τὰ ἔξοδα.

— Ὄχι μὰ τὸ ναί, ὅταν μάλιστα δὲν τἄ κάνω ἐγώ...

— Ἀλλὰ πριός;

— Ὁ προϊστάμενός μου... Ὁ κ. Φράγκ Γιοχάουζεν.

— Ἆ ἔτσι; ἀνέκραξεν ὁ ὁδηγὸς ἀμ' αὐτὸς μποροῦσε νὰ σοῦ κρατήσῃ καὶ ὅλη τὴν ἅμαξα, ἂν τοῦ ἐκάπνιζε...

— Ναί, βέβαια, Μπρόξ· ἀλλ' ἀφοῦ δὲν τοῦ ἐκάπνισε νὰ μοῦ κρατήσῃ παρὰ μόνο μιὰ θέσι, ἐλπίζω πῶς θἄχω καὶ συντρόφους στὸ ταξεῖδι. Ἐμένα μάρέσει, ξέρεις, ἡ παρέα.

— Τί νὰ σοῦ κάμω, καϋμένε Πόε, γ' αὐτὴ τὴ φορὰ πρέπει νὰ παραιτηθῇς... Ἄλλη θέσις δὲν εἶνε κρατημένη ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δική σου.

— Καλὲ τί μοῦ λές! Θὰ ταξειδεύσω λοιπὸν ὁλομόναχος;

— Ἔτσι φαίνεται. Ἐκτὸς ἂν μᾶς παρουσιασθῇ κανένας στὸ δρόμο... Ἀλλὰ μὴ στενοχωριέσαι. Ἐγὼ θὰ σοῦ κρατῶ συντροφιά. Κάπου-κάπου λίγη κουβεντούλα μᾶρέσει.

— Κ' ἐνένα, Μπρόξ.

— Καὶ ὤς ποῦ πηγαίνεις;

— Ἕως τὸ τέλος, ἕως τὸ Ρέβελ... Πρέπει νὰ ἰδῶ τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ κ. Γιοχάουζεν.

Καὶ ὁ Πόε, κλείων τὸ ἕνα μάτι, ἐδείκνυεν ἐμφαντικῶς τὸ χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε σφικτά, δεμένον καὶ ἀπὸ τὴν ζώνην του μὲ μικρὰν ἁλυσίδα χαλκίνην.

— Ἔ, μπάρμπα! φθάνει, σιωπή!.. ἀπεκρίθη ὁ Μπρόξ· δὲν εἴμεθα πιὰ μόνοι.

Πραγματικῶς, ἕνας ταξειδιώτης, ὁ ὁποῖος πιθανὸν καὶ νὰ παρετήρησε τὸ κίνημα τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου, εἰσῆλθε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ σταθμοῦ.

Ὁ ταξειδιώτης αὐτὸς ἐφαίνετο προσπαθῶν κάπως νὰ μὴν ἀναγνωρισθῇ. Ἐφορροῦσεν εἰς τὸ κεφάλι τὴν *κουκούλαν* τοῦ μανδύου του, ἡ ὁποία ἐσκέπαζε καὶ μέγα μέρος τοῦ προσώπου του.

Πλησιάσας τὸν ὁδηγόν:

— Ὑπάρχει ἀκόμη καμμιὰ θέσις στὸ ἁμάξι; ἠρώτησε.

— Τρεῖς ἂν ἀγαπᾶτε, ἀπεκρίθη ὁ Μπρόξ.

— Μία ἀρκεῖ.

— Γιὰ τὸ Ρέβελ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ νέος ἐπιβάτης μὲ κάποιον δισταγμόν.

Καὶ τοῦτο λέγων, ἐπλήρωσε διὰ χαρτίνων ρουβλίων τὸ ἀντίτιμον τῆς θέσεώς του μέχρι Ρέβελ,— διάστημα διακοσίων τεσσαράκοντα βερστίων.

Ἔπειτα, μᾶλλον ἀποτόμως:

— Πότε φεύγουμε; ἠρώτησε.

— Μετὰ δέκα λεπτά.

— Καὶ ποῦ θὰ εἴμεθα ἀπόψε;

— Εἰς τὸ Περνάου, ἐὰν δὲν μᾶς δυσκολέψῃ πολὺ ὁ καιρός. Μὲ τέτοια *μπουρρίνα* κανεὶς ποτε δὲν ξέρει.....

— Ὑπάρχει φόβος νὰ καθυστερήσουμε; ἠρώτησεν ὁ ὑπάλληλος τοῦ κ. Γιοχάουζεν.

— Ἔ, ἀπεκρίθη ὁ Μπρόξ, δὲν εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν οὐρανό. Τὰ σύννεφα τρέχουν πολὺ γρήγορα. Ἂν ρίξουν βροχή, πάει καλά· ἂν ρίξουν ὅμως χιόνι...

— Ἂς εἶνε, Μπρόξ, ἂν βάλουμε τὰ δυνατά μας, μπορεῖ νὰ εἴμαστε 'στὸ Ρέβελ *αὔριο βράδυ*.

— Μακάρι. Τριαντάξη ὧρες, συνήθως δὲν κάνω περισσότερο.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, εἶπεν ὁ Πόε, δρόμο καὶ μὴ χασομεροῦμε.

— Τὰ ἄλογα εἶνε ζεγμένα, ἀπεκρίθη ὁ Μπρόξ. Δὲν περιμένω πιὰ κανένα. Καὶ τώρα τὸ κέρασμα γιὰ νὰ ξεκινήσουμε μὲ τὸ καλό. Σνὰψ ἢ βότκα;

— Σνάψ! ἀπεκρίθη ὁ Πόε.

Ἀπῆλθον εἰς τὸ ἀντικρυνὸν καπηλεῖον, ἀφοῦ ἔνευσαν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Μετὰ δύο λεπτὰ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ἅμαξαν, ὅπου ὁ ἄγνωστος ἐπιβάτης εἶχε καταλάβῃ ἤδη τὴν θέσιν του. Ὁ Πόε ἐκάθησε πλησίον του καὶ ἡ ἅμαξα ἐξεκίνησε.

Τὰ τρία ἄλογα τῆς ταχυδρομικῆς ἁμάξης, ὄχι πολὺ μεγαλήτερα ἀπὸ ὄνους, εἶχον φαιὸν τὸ τρίχωμα, μακρὸν καὶ τραχύ, καὶ ἦσαν ἰσχνότατα, ἀλλὰ νευρώδη καὶ ἰσχυρά. Τὸ σύριγμα ἁπλῶς τοῦ ἁμαξηλάτου ἤρκει διὰ νὰ τὰ κρατῇ εἰς ταχὺν τριποδισμόν.

Ἐπὶ πολλὰ ἤδη ἔτη, ὁ Πόε ἀνῆλεν εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς Τραπέζης τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν. Εἰσῆλθεν ἐκεῖ ἀπὸ παιδὶ καὶ ἴσως θὰ ἔμενεν ἰσοβίως. Ἔχαιρε τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τῶν προϊσταμένων του, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπεφόρτιζαν συχνὰ νὰ μεταφέρῃ ὁ ἴδιος εἰς ἀνταποκριτάς, εἴτε εἰς τὸ Ρέβελ, εἴτε εἰς τὸ Περνάου, εἴτε εἰς τὸ Μιττάου, εἴτε εἰς τὸ Δόρπατ, σπουδαῖα χρηματικὰ ποσά, τὰ ὁποῖα θὰ ἦτο ἀσύνετον νὰ ἐμπιστευθοῦν εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν. Τὴν φορὰν αὐτήν, τὸ χαρτοφυλάκιόν του περιεῖχε δεκαπέντε χιλιάδας ρούβλια εἰς χαρτονομίσματα τῶν ἑκατὸν φράγκων ἕκαστον, ἤτοι ἐν ὅλῳ μίαν δέσμην ἀπὸ τετρακόσια χαρτονομίσματα. Καὶ ἀφοῦ ἤθελε παραδώσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς τὸν ἐν Ρέβελ ἀνταποκριτήν, ὁ ὑπάλληλος θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν Ρίγαν.

Οὐχὶ ἄνευ λόγου ἐβιάζετο νὰ ἐπανέλθῃ. Ποῖος ἦτον ὁ λόγος αὐτός;... Θὰ τὸ μάθωμεν ἀπὸ τὴν συνομιλίαν του μὲ τὸν ὁδηγόν.

Ὁ *γιέμσικ* (ἁμαξηλάτης) ὡδήγει τἄλογά του κρατῶν τοὺς χαλινοὺς κατὰ τὸν ρωσσικὸν τρόπον, δηλαδὴ μὲ τοὺς βραχίονας τεταμένους. Καὶ ἀφοῦ διέσχισε τὸ βόρειον προάστειον τῆς πόλεως, ἡ ἅμαξα εἰσῆλθεν εἰς τὸν μεγάλον ἐξοχικὸν δρόμον.

Εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ρίγας οἱ καλλιεργημένοι ἀγροὶ εἶνε πολυάριθμοι καὶ αἱ γεωργικαὶ ἐργασίαι θὰ ἤρχιζαν μετ' ὀλίγον. Ἀλλὰ μετὰ δέκα ἢ δώδεκα βέρστια, τὸ βλέμμα ἐχάνετο εἰς τὴν ἀπέραντον στέππαν, τῆς ὁποίας ἡ μονοτονία δὲν διεκόπτετο παρὰ ἀπὸ δάση δένδρων πρασίνων.

Ὅπως παρετήρησεν ὁ Μπρόξ, ἡ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ δὲν ἦτο καθησυχαστική. Ὁ *ἀὴρ* ἔπνεε *σφοδρὸς* καὶ ἡ ὁρμή του ηὔξανεν ὅσον ὁ ἥλιος ὑψοῦτο. Εὐτυχῶς ἦτο νοτιοδυτικός.

Κάθε εἴκοσι σχεδὸν βέρστια, ὑπῆρχε ταχυδρομικὸς σταθμός, ὅπου ἡ ἅμαξα ἤλλαζε καὶ ἄλογα καὶ ἁμαξηλάτην. Ἡ ὑπηρεσία αὐτή, καλῶς ὠργανωμένη, ἐξησφάλιζεν εἰς τοὺς ἐπιβάτας κανονικὸν καὶ σχετικῶς ταχὺ τὸ ταξεῖδιον.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, πρὸς μεγάλην του δυσαρέσκειαν, ὁ Πόε ἐνόησεν ὅτι δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰνοίξῃ ἐκτεταμένην συνομιλίαν μὲ τὸν συνταξειδιώτην του. Χωμένος εἰς μίαν γωνίαν, μὲ τὸ κεφάλι κουκουλωμένον ὥστε νὰ μὴ φαίνεται διόλου τὸ πρόσωπόν του, ὁ ἄγνωστος ἐκοιμᾶτο ἢ προσεποιεῖτο ὅτι κοιμᾶται. Αἱ ὀλίγαι ἀπόπειραι πρὸς συνομιλίαν, ἐκ μέρους τοῦ ὑπαλλήλου, ἔμειναν ἄγονοι.

Ἀλλὰ φλύαρος φύσει, ὁ Μπρὸξ ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν Πόε, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἔξω, πλησίον τοῦ ἁμαξηλάτου, ὑπὸ μικρὸν στέγασμα ἐκ δέρματος. Ἅμα ὅμως κατεβίβαζε κανεὶς τὸν ὑαλοπίνακα, ὁ ὁποῖος ἔκλειε τὸ ἐμπρόσθιον τῆς ἁμάξης, ἦτο εὔκολον νὰ συνομιλήσῃ μὲ τοὺς ἔξω καθημένους. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ ὁδηγὸς ἦτο φλύαρος, τοὐλάχιστον ὅσον καὶ ὁ ἄλλος, αἱ γλῶσσαί των ἤρχισαν καὶ δὲν ἔπαυαν...

— Λὲς λοιπόν, Μπρόξ — ἦτο ἡ τετάρτη φορὰ ποῦ τῷ ἀπέτεινεν αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, — νὰ εἴμαστε αὔριο βράδυ 'στὸ Ρέβελ;

— Ναί, Πόε, φθάνει νὰ μὴ μᾶς ἀργοπορήσῃ ὁ καιρός, καὶ προπάντων νὰ μὴ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ ταξειδεύσουμε καὶ τὴ νύκτα.

— Καί, ἅμα φθάσουμε 'στὸ Ρέβελ, τὸ ἴδιο ἀμάξι θὰ φύγῃ πάλι ὕστερα ἀπὸ εἰκοσιτέσσερες ὧρες;

— Εἰκοσιτέσσερες ὧρες, ἀπεκρίθη ὁ Μπρόξ. Ἔτσι εἶνε κανονισμένον.

— Καὶ σὺ θὰ μὲ ξαναγυρίσῃς 'στὴ Ρίγα;

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Ἄχ, ἂς ἦταν νὰ ἐγύριζα ἀπὸ τώρα... μὲ σένα, ἐννοεῖται, Μπρόξ.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμέντο. Ἀλλὰ γιατὶ τόση βία, μπάρμπα-Πόε;

— Γιατὶ ἔχω νὰ σοῦ κάμω μιὰ πρόσκλησι...

— Ἐμένα;...

— Ἐσένα... ναί... μιὰ πρόσκλησι ποῦ δὲν θὰ σὲ δυσαρεστήσῃ καθόλου, ἂν σοῦ ἀρέσῃ νὰ καλοτρῶς καὶ νὰ καλοπίνῃς μὲ καλὴ συντροφιά.

— Τί λὲς ἐκεῖ! Πρέπει νὰ εἶνε κανένας ἐχθρὸς τοῦ ἑαυτοῦ του, γιὰ νὰ μὴ τοῦ ἀρέσῃ τέτοιο πρᾶγμα!... Εἶνε κανένα τραπέζι;

— Καλὲ τί τραπέζι; Δὲ λὲς καλλίτερα συμπόσιο γάμου;

— Γάμου;! ἀνέκραξεν ὁ ὁδηγός. Καὶ γιατὶ θὰ προσκληθῶ ἐγὼ σὲ συμπόσιο γάμου;

— Γιατὶ ὁ γαμπρὸς σὲ γνωρίζει.

— Μὲ γνωρίζει;

— Καὶ ἡ νύφη τὸ ἴδιο.

— Τότε λοιπὸν δέχομαι, ἀπεκρίθη ὁ Μπρόξ, καὶ ἂς μὴν ξέρω ἀκόμη ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ ποῦ παντρεύονται.

— Θὰ σοῦ τοὺς 'πῶ.

— Πρὶν νὰ μοῦ τοὺς 'πῇς, ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ 'πῶ ἐγὼ ὅτι εἶνε πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι...

— Καὶ βέβαια πολὺ καλοί... ἀφοῦ ὁ γαμπρὸς εἶμαι ἐγώ!

— Ἐσύ, Πόε;!

— Ὅλος κι' ὅλος! καὶ ξέρεις ποία εἶνε ἡ νύφη; Ἡ Ζεναΐδα Παρενσώφ!

— Ἄ, τί καλὴ γυναῖκα!... Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὸ ἐπερίμενα...

— Τὸ βρίσκεις δηλαδὴ ἀταίριαστο;

— Ὄχι δά, θὰ κάμετε λαμπρὸ ζευγάρι... Ἂν καὶ ἔχῃς τὰ χρονάκια σου, Πόε... πενῆντα σωστά!

— Καὶ ἡ Ζεναΐδα μου σαρανταπέντε, Μπρόξ! Θὰ χαροῦμε τὴν εὐτυχία μας λιγώτερον καιρό, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, φίλε μου! Δὲν παντρεύεται κανεὶς ὅποτε θέλῃ, ἀλλὰ ὅποτε μπορεῖ. Ὅταν, σὰ νέος κ' ἐγώ, ἀγάπησα τὴ Ζεναΐδα, ἤμουν εἰκοσιπέντε χρονῶν, κ' ἐκείνη εἴκοσι. Μὰ καὶ οἱ δυὸ μαζὶ δὲν εἴχαμε οὔτε ἑκατὸ ρούβλια. Ἔπρεπε νὰ περιμένουμε.... Σιγὰ-σιγά, μὲ τὸν καιρό, μὲ τὰ χρόνια, ἐμάζευα ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἐμάζευε ἐκείνη ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ ἔτσι ἤλθαμε σήμερα στὸ εὐχάριστο σημεῖο νά... παντρέψουμε τὶς οἰκονομίες μας! Ἄργησε λιγάκι ἡ εὐτυχία — δὲ λέω— μὰ ἐπὶ τέλους ἦλθε! Ὁρίστε;

— Ἔχει δίκηο, Πόε. Ἔτσι εἶνε!

— Ἐγὼ ἔχω τώρα μιὰ καλὴ θέσι στὴν Τράπεζα Γιοχάουζεν· πάρνω πεντακόσια ρούβλια 'στὸ χρόνο καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου οἱ προϊστάμενοί μου θὰ μὲ *αὐξήσουν*... Ἡ Ζεναΐδα, ξέρεις, κερδίζει ἄλλα τόσα. Νὰ λοιπὸν ποῦ εἴμαστε πλούσιοι... δηλαδὴ πλούσιοι γιὰ μᾶς... Γιατί βέβαια δὲν ἔχουμε οὔτε τὸ ἕνα τέταρτο ἀπὸ ὅσα ἔχει μέσα του αὐτὸ τὸ πορτοφόλι.

Ὁ Πόε ἐδῶ ἐσταμάτησε, ρίπτων δύσπιστον βλέμμα πρὸς τὸν συνταξειδιώτην, ὁ ὁποῖος ἀκίνητος πάντοτε ἐξηκολούθει νὰ κοιμᾶται... Ἀλλὰ μετ' ὀλίκον ἐξηκολούθησε:

— Τέλος πάντων, Μπρόξ, ἂς ποῦμε πλούσιοι. Νά, μὲ τὶς οἰκονομίες μας, ἐλπίζω ὅτι θὰ μπορέσῃ ἡ Ζεναΐδα νἀγοράσῃ ἕνα μαγαζάκι, ἕνα μπακάλικο, ποῦ πουλιέται ἐκεῖ κοντὰ στὸ λιμένα...

— Καὶ σοῦ ὑπόσχομαι καλὴ πελατεία, φίλε Πόε! ἀνέκραξεν ὁ ὁδηγός.

— Σ' εὐχαριστῶ, Μπρόξ. Καὶ ξέρεις, 'ς τὸ τραπέζι τοῦ γάμου, θὰ σὲ βάλω κοντὰ 'ς τὴ νύφη. Νὰ ἰδῇς τί εὔμορφη ποῦ θὰ εἶνε ἡ Ζεναΐδα μου, μὲ τὸ νυφικό της φόρεμα, μὲ τὸ στεφάνι της καὶ μὲ τὸ *κολλιὲ* ποῦ τῆς ἐχάρισε ἡ κυρία Γιοχάουζεν!..

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΘΝΙΚΗ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΓΑΛΗΝ ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς τὸν κύκλον μας τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο ἄρθρον τοῦ καθηγητοῦ κ. Ν. Χατζιδάκη ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὃον φυλλάδιον. Ἡ Διάπλασις λαμβάνει καθημερινῶς σωρείαν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους φίλων της, οἱ ὁποῖοι κηρύσσονται ἐνθουσιασμένοι, φανατισμένοι καὶ ὁλοπρόθυμοι διὰ πᾶσαν ἐνέργειαν, τείνουσαν νὰ καταστήσῃ τὸ περιοδικόν των, καὶ ἐξωτερικῶς, ἀντάξιον τῶν πολυτελῶν ἐκείνων καὶ πλουσίων εὐρωπαϊκῶν... Ὁμολογοῦν δὲ ὅλοι, ὅτι τὸν ἐνθουσιασμὸν αὐτὸν τοῖς ἐνέπνευσε τὸ εἰρημένον ἄρθρον τοῦ κ. Χατζιδάκη. Δι' αὐτοῦ ἐκεντήθη ἡ ἐθνικὴ των φιλοτιμία. Διατί, λέγουν, οἱ Δανοὶ καὶ οἱ Νορβηγοί, πέντε μόλις ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, νὰ διατηροῦν τόσον λαμπρὰ περιοδικά, καὶ οἱ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι εἶνε διπλάσιοι, νὰ μὴν ἔχουν παρὰ μίαν μικρὰν καὶ πτωχὴν Διάπλασιν; Τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ Δανοὶ καὶ οἱ Νορβηγοὶ ἔχουν *κάτι ἄλλο*, τοῦ ὁποίου οἱ Ἕλληνες, οἱ πολυπληθέστεροι, στεροῦνται. Εἶνε ἡ φιλαναγνωσία, ἡ *φιλομουσία*. Ἕνεκα αὐτῆς οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι ὑποστηρίζουν ὑλικῶς τὰ περιοδικά των, καὶ τοῖς ἐπιτρέπουν νὰ ἐκδίδωνται μὲ τὸ καλλίτερον χαρτὶ καὶ μὲ τὰς ὡραιοτέρας χρωματιστὰς εἰκόνας. Καὶ ἐπειδὴ ἐδῶ λείπει ἡ φιλομουσία καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ ὑλικὴ ὑποστήριξις, ἡ Διάπλασις, χρόνια τώρα, ἐκδίδεται εἰς κοινὸν χαρτὶ καὶ μὲ μαύρας μόνον εἰκόνας, χωρὶς καμμίαν λαμπρότητα, χωρὶς καμμίαν πολυτέλειαν...

Διατὶ λοιπὸν καὶ οἱ Ἕλληνες νὰ μὴν ἔχουν φιλομουσίαν; Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι κατάγονται ἀπὸ τοὺς φιλομουσοτέρους ἀνθρώπους ποῦ εἶδε ποτὲ ὁ κόσμος; Πολυάριθμοι ὡς εἶνε,—δηλαδὴ πολυαριθμότεροι ἀπὸ Δανοὺς καὶ Νορβηγούς, — θὰ ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν θαύματα καὶ νὰ εἶνε αὐτοὶ τὸ παράδειγμα, ὅπως σήμερον εἶνε οἱ Δανοὶ καὶ οἱ Νορβηγοί.

Εἰς τὸ ὡραῖον αὐτὸ ἐπιχείρημα τοῦ κ. Χατζιδάκη, τὸ ὁποῖον τόσον ἠλέκτρισε τοὺς φιλοτίμους Ἑλληνόπαιδας, θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νἀντιτάξῃ: Δὲν εἶνε ἡ φιλομουσία ποῦ λείπει ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ ὁ πλοῦτος. Οἱ Δανοὶ καὶ οἱ Νορβηγοὶ εἶνε ὀλιγώτεροι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ πλουσιώτεροι.

Ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Κ' ἐκεῖπέρα ὑπάρχουν πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, ὅπως ὑπάρχουν κ' ἐδῶ, καὶ παντοῦ. Ἡ διαφορά, καὶ ἂν ὑφίσταται, εἶνε ἀσήμαντος. Τὸ σημαντικὸν εἶνε ὅτι οἱ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν χρήματα δι' ὅλα, μόνον διὰ τὰ βιβλία καὶ τὰ περιοδικὰ δὲν ἔχουν. Ἐνῷ ἀπεναντίας οἱ Δανοὶ καὶ οἱ Νορβηγοί, ὅπως ὅλοι οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι, εἰμποροῦν νὰ στερηθοῦν προθύμως κάτι ἄλλο ἐκ τῶν περιττῶν ἢ καὶ τῶν χρησίμων τοῦ βίου, διὰ νἀποκτήσουν τὸ βιβλίον των. Τὸ θεωροῦν πρᾶγμα τῆς πρωτίστης ἀνάγκης καὶ πάντοτε εὑρίσκουν δι' αὐτὸ χρήματα, διότι, καθὼς ξεύρετε ἀπὸ τὴν μικράν σας πεῖραν, καὶ ὁ πτωχότερος ἐξοικονομεῖ τ' ἀπαιτούμενα δι' ὅ,τι χρειάζεται ἀπολύτως. Νομίζετε π: χ: ὅτι ἡ πλειονότης τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως ἀποτελεῖται ἀπὸ πλουσιόπαιδα; Ὄχι! πτωχόπαιδα, νοικοκυρόπουλα εἶνε τὰ περισσότερα. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε φιλόμουσα, ἐπειδὴ ἀγαποῦν τὴν Διάπλασιν, ἐπειδὴ τὴν θεωροῦν *ἀναγκαίαν* εἰς τὴν πνευματικὴν των ζωήν, οἰκονομοῦν τὰ χρήματα τῆς ἐγγραφῆς των περικόπτοντα ἀπὸ ἄλλας περιττὰς ἢ καὶ ἀναγκαίας δαπάνας των. Ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ καλοὶ Δανοὶ καὶ Νορβηγοί...

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν κάμνουν οἱ ἄλλοι, οἱ περισσότεροι Ἕλληνες. Αὐτοὶ διὰ νὰ ἐγγραφοῦν εἰς ἕνα περιοδικόν, διὰ νἀγοράσουν ἕνα βιβλίον, πρέπει πρῶτα νὰ χορτάσουν, νὰ κορεσθοῦν ἀπὸ φαγητά, γλυκίσματα, λοῦσα, διασκεδάσεις, ἐπιδείξεις, κτλ. καὶ *ἂν περισσεύσουν* χρήματα, τότε, μὲ χίλια πάλιν στανιά, νὰ δώσουν καὶ διὰ τὸ βιβλίον. Ἀλλὰ βεβαιωθῆτε ὅτι σπανίως, πολὺ σπανίως περισσεύουν χρήματα, καὶ εἰς τοὺς πλου-

σιωτέρους ἀκόμη, διὰ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θεωροῦν, ὄχι πλέον ὡς πολυτέλειαν, ὅπως λέγει ὁ κ. Χατζιδάκης,—διότι οἱ Ἕλληνες ἀγαποῦν τὴν ἐπιδεικτικὴν πολυτέλειαν καὶ προθύμως ἐξοδεύουν δι' αὐτήν,— ἀλλ' ὡς κάτι ἐντελῶς περιττόν, τὸ ὁποῖον οὔτε ὡς ἐπίδειξις εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀφιλομουσίας; Τὸ εἴπαμεν: Οἱ Δανοὶ καὶ οἱ Νορβηγοὶ ἔχουν διὰ τὰ παιδιά των τὰ ὡραιότερα καὶ πολυτελέστερα βιβλία καὶ περιοδικά, οἱ δὲ διπλάσιοι κατὰ τὸν ἀριθμὸν Ἑλληνόπαιδες — μόνην τὴν πτωχὴν Διάπλασιν.

Ἰδοὺ κάτι τὸ ὁποῖον εὐλόγως καὶ δικαίως ἐξεγείρει τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν τῶν φιλομούσων Ἑλληνοπαίδων. Ἀναγνώσαντες τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Χατζιδάκη, εἶπαν: «Διατί ἡ Ἑλλάς μας νὰ μένῃ τόσον ὀπίσω; Πρόφασις ἐν ἀμαρτίαις εἶνε τὸ ὅτι αὐτὴ εἶνε μικρὰ καὶ οἱ κάτοικοί της ὀλίγοι. Ὑπάρχουν ἔθνη μικρότερα, τὰ ὁποῖα θαυματουργοῦν. Πῶς κάμνουν αὐτά; Ἂς τὰ μιμηθῶμεν! Αὐτὸ μᾶς ἐπιβάλλει ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία! Ἂς μεταδώσωμεν μὲ κάθε προσπάθειαν τὴν φιλομουσίαν μας καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Ἑλληνόπαιδας καὶ ἂς τοὺς κάμωμεν νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ καὶ αὐτοί. Ἂς κεντήσωμεν ἐπὶ τέλους καὶ αὐτῶν τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν, τὴν ὁποίαν βέβαια θὰ ἔχουν καὶ φιλόμουσοι ἂν δὲν εἶνε. Ἂς τοὺς δώσωμεν νὰ ἐννοήσουν, ἂς τοὺς πείσωμεν ὅτι ἡ ὑποστήριξις τῆς Διαπλάσεως, τοῦ μόνου περιοδικοῦ τῶν Ἑλληνοπαίδων, εἶνε καθῆκον ἐθνικόν. Μὲ ἕνα γενναῖον ξεσπάθωμα, μὲ ἕνα διπλασιασμὸν τῶν συνδρομητῶν της,—καὶ ἀρκεῖ διὰ τοῦτο καθένας ἀπὸ ἡμᾶς, νὰ ἐγγράψῃ, μὲ κάθε προσπάθειαν, *ἄλλον ἕνα*,—ἡ Διάπλασις ἀποκτᾷ βεβαίως τὰ μέσα νὰ ἐκδίδεται μεγαλειτέρα, πλουσιωτέρα, μὲ πολυτελὲς χαρτὶ καὶ χρωματιστὰς εἰκόνας. Καὶ τότε δὲν θὰ ἐντρέπεται ἐμπρὸς εἰς τὰ ξένα περιοδικά,—καὶ ἡμεῖς ἐπίσης θὰ ὑπερηφανευώμεθα ἐμπρὸς εἰς τοὺς ξένους...»

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

5'.

Ἡ κυρία Λιλίκα ἐργάζεται. Ἄ, μὰ σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἔγεινε πολὺ καλὴ ράπτρια. Ράπτει χωρὶς νὰ σηκώνῃ τὰ ματάκια ἀπὸ τὴ δουλειά της.

Σὲ μιὰ ἑβδομάδα ἔρραψε γιὰ τὴν Αὐγούλαν ἕνα σωρὸ ἀσπρόρρουχα, δύο φορεματάκια καὶ ἕνα ἐπανωφοράκι. Ξεχωριστὰ οἱ ποδιές, οἱ σκουφίτσες, οἱ τραχηλιές, τὰ *μανσὸν* καὶ τὰ καπελάκια!!

Γι' αὐτὰ ὅλα τὰ λοῦσα, ἡ Αὐγούλα φαίνεται κατενθουσιασμένη. Τί καλὴ μαμμάκα ποῦ ἔχει!..

Ναί, ἀλλὰ γιὰ ρωτῆστε καὶ τὴ μαμμάκα, νὰ σᾶς εἰπῇ πόσο ἐκοπίασε καὶ τί ὑπέφερε ἕως νὰ γίνουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα! Ὤ, ἂν τὸ ἤξευραν αὐτὸ τὰ μικρὰ κοριτσάκια, θὰ γαποῦσαν πολὺ λιγώτερο τὰ λοῦσα. Κοστίζει πολὺ στὶς μητέρες καὶ στὶς μητεροῦλες νὰ ἔχουν τὰ παιδάκια των πάντα καλοντυμένα, καθαρὰ καὶ κομψά..

Τὸ ξεύρω, τὰ παιδάκια νομίζουν ὅτι μ' ἕνα φιλὶ ἀνταμείβεται ἡ μαμμὰ γιὰ ὅλους της τοὺς κόπους. Βέβαια, εἶνε καὶ αὐτὸ μία ἀνταμοιβή. Ἀλλὰ ἡ καλὴ μαμμὰ εὑρίσκει καὶ ἄλλην: Εἶνε ἡ εὐχαρίστησις ποῦ αἰσθάνεται ὅταν παρουσιάζῃ τὸ παιδάκι της καλοσυγυρισμένο, καὶ ὅλοι πιὰ τὸ χαϊδεύουν καὶ τὸ φιλοῦν, καὶ λέγουν ὅτι εἶνε εὔμορφο σὰν ἀγγελάκι καὶ σὰν κουκλίτσα!

Τέλος πάντων, πρέπει νὰ τὸ ξεύρετε: Δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ εὐχαρίστησις χωρὶς κόπον.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΑΤΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Β'. (Συνέχεια)

ΣΤΑΜΑΤΑ.—Πολὺ καλά. Ἀμὴ τὸν ἄλλον κύριο;

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ.— Ποιὸν ἄλλον κύριο;

ΣΤΑΜΑΤΑ,—Ἡ κυρία μου εἶπε πῶς θἀρχόταν τώρα-τώρα κάποιος γιὰ τὸ πιάνο...

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ.—Ἄ, ὁ κουρδιστής! *(Πρὸς τὸν κ. Ἀγκαθάκην:)* Ναί, ἐπροσκάλεσα ἕνα ἀπὸ τὸ Παρίσι. Τὸ καϊμαίρο τὸ πιάνο μας εἶνε ξεκούρδιστο σὰν τὸ μυαλὸ χίλιων τρελῶν.—Ἄκουσε, Σταμάτα. Σὰν ἔλθῃ ὁ κουρδιστής, θὰ τὸν βάλῃς στὸ σαλόνι καὶ θὰ τοῦ 'πῇς νὰ καθήσῃ στὸ πιάνο. Ξέρει ἐκεῖνος τί θὰ κάμῃ καὶ εἶνε περιττὸ νὰ ἐνοχληθῶ ἐγὼ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἐπατάλαβες;

ΣΤΑΜΑΤΑ.—Μάλιστα, κυρία, ἐκατάλαβα.

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ.—Ἔ, ἀφοῦ ἐκατάλαβε—ἂν καὶ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἐκατάλαβε γρῦ—πᾶμε τώρα!

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ.—Ἐμπρός. Σταμάτα, τὸ νοῦ σου! *(Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἀγκαθάκη ἐξέρχονται).*

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΣΤΑΜΑΤΑ, ἔπειτα ΛΙΝΑΡΑΣ

ΣΤΑΜΑΤΑ, *μόνη*.—Ὤχ ἀδελφέ! Μὰ δὲν ὑποφέρεται πιὰ νἀκούῃ κανεὶς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ! «Σταμάτα, ἔκαψες τὸ ψητό! Σταμάτα, ἡ βρύση ἔτρεχε ὅλη τὴ νύκτα! Σταμάτα, ἔβαλες ἀλάτι στὴν κρέμα!...» Σπουδαῖο πρᾶμμα! Ἄνθρωπος εἶμαι κ' ἐγώ, λάθος ἔκαμα. Στὸ ὕστερο τρώγεται καὶ μὲ ἀλάτι ἡ κρέμα—γιατί δὲν τρώγεται; *(Κυττάζουσα ἀπὸ τὸ παράθυρον.)*—Ἄ, νὰ ἕνας κύριος ποῦ ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ... Δὲν εἶνε βέβαια ὁ καλεσμένος στὸ τραπέζι. Ἡ κυρία μου εἶπε: γιατρός. Οἱ γιατροὶ ξέρω πῶς φοροῦν πάντα ρεδιγκότες μακρυὲς ὡς τὰ γόνατα κ' ἕνα φουγάρο στὸ κεφάλι. Ἀλλὰ αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ντυμένος σὰν καντηλανάφτης. Βάζω στοίχημα πῶς εἶνε ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸ πιάνο. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ μουζικάντιδες, μάτια μου, εἶνε παλληάνθρωπιές. Νὰ χαθοῦν!

[Εἰσέρχεται ὁ Λιναρᾶς μὲ θάρρος. Φορεῖ στολὴν τοῦ αὐτοκινήτου, κασκέτον ἀπὸ ὕφασμα, μακρὺ ἐπανωφόρι τριμμένον καὶ λερωμένον, γκρέτρες κατασκονισμένες καὶ χονδρὰ ὑποδήματα.]

ΛΙΝΑΡΑΣ.—Τέλος πάντων! ἐδῶ εἰμαστε! Ἐλπίζω ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ Γιαννάκη θὰ μοῦ συγχωρήσουν τὰ χάλια τῆς στολῆς μου. Μὰ ἔκαμνε τόση ζέστη καὶ τόση σκόνη 'ς αὐτὸ τὸ δρόμο! *(Βλέπων τὴν Σταμάταν:)* Ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Ἀγκαθάκη, παρακαλῶ;

ΣΤΑΜΑΤΑ. — Μάλιστα, ἐδῶ εἶνε... Μήπως εἴσαστε ὁ... πῶς τὸν εἶπε ἡ κυρία;... ξέχασα... Τέλος πάντων... γιὰ τὸ πιάνο;

ΛΙΝΑΡΑΣ, *ἔκπληκτος*.—Πιάνο;... Ἄ, ναί, ναί! Ὁ Γιαννάκης θὰ τοὺς ἔγραψε πῶς εἶμαι καὶ μουσικός. *(Πρὸς τὴν Σταμάταν.)* Μάλιστα, παίζω πιάνο.

ΣΤΑΜΑΤΑ, *κατ' ἰδίαν*.—Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πῶς αὐτὸς εἶνε! *(Δυνατά:)* Ὁρίστε ἀπὸ δῶ, κύριε. Θὰ σᾶς πάω 'ς τὸ σαλόνι. Ἡ κυρία μου εἶπε νὰ καθήσετε 'ς τὸ πιάνο.

ΛΙΝΑΡΑΣ.—Μπᾶ διάβολε! τί ἰδέα καὶ αὐτή. Ἄ, ἐνόησα. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἀγκαθάκη δὲν θὰ εἶνε ἀκόμη ἐντελῶς ἕτοιμοι, καὶ μὲ παρακαλοῦν νὰ τοὺς περιμένω, παίζων 'ς τὸ πιάνο κανένα κομμάτι. *(Κατ' ἰδίαν:)* Ναί, ἀλλ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ βαστάξῃ πολύ. *(Κυττάζων τὸ ὡρολόγιόν του:)* Μεσημέρι παρὰ τέταρτο. Ἂν δὲν καθήσουμε 'ς τὸ τραπέζι 'ς ἕνα τέταρτο, θὰ μὲ πιάσῃ πάλι τὸ στομάχι μου, τὸ ἀναθεματισμένο!... *(Δυνατά.)* Πολὺ καλά, κορίτσι μου, σύμφωνοι· νὰ μὲ πᾷς εἰς τὸ σαλόνι.

[Ἡ Σταμάτα τὸν ὁδηγεῖ ἀριστερᾷ. Ἐξέρχονται καὶ οἱ δύο.]

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΔΟΜΙΣΟΛ, ἔπειτα ΣΤΑΜΑΤΑ

[Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Σταμάτα ὁδηγεῖ ἀριστερᾷ τὸν Λιναρᾶν, ὁ Δομισὸλ εἰσέρχεται σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ δειλίαν, δεξιόθεν. Ἔχει μακρυὰ μαλλιά, μακρὰν ρεδιγκόταν μαύρην καὶ ψηλὸ καπέλο παλιό, τὸ ὁποῖον περιστρέφει εἰς τὰς χεῖράς του ἐν ἀμηχανίᾳ.]

ΔΟΜΙΣΟΛ. — Ἔφθασα στὸ σπίτι ποῦ ἔχει πιάνο γιὰ κούρδισμα. Κανείς! Ἂς καθήσουμε λοιπὸν λιγάκι νὰ ξεκουρασθοῦμε. *(Κάθηται εἰς μίαν πολυθρόναν.)* Τί δυστυχία γιὰ ἕνα μουσικοσυνθέτην τῆς ἰδικῆς μου ἀξίας, νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ μετέρχεται τὸ ἐλεεινὸν αὐτὸ ἐπάγγελμα τοῦ χορδιστοῦ, καὶ νὰ τριγυρίζῃ πόλεις καὶ χωριά, μὲ κρύο ἢ μὲ ζέστη, πεζὸς ἢ μὲ τὸ σιδηρόδρομο — ἀλλὰ μὲ τρίτη θέσι, — γιὰ νὰ ἐπιδιορθώνῃ τὰ παληοκάζανα, ποῦ χέρια ἀδέξια ἠλιθίων τὰ ἔκαμαν σὲ κακὸ χάλι! Ἔ, ὅταν θὰ παιχθῇ τὸ μελόδραμά μου εἰς τὸ θέατρον, τὰ πράγματα θἀλλάξουν. Ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον... Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν... τί νὰ κάμω; ὑπομονή!... Καὶ νὰ ἦταν τοὐλάχιστο νὰ μὲ δέχουν σὰν ἄνθρωπο στὰ σπίτια ποῦ μὲ καλοῦν... Μπᾶ! οὔτε ἕνα ποτῆρι νερὸ δὲν μοῦ δίνουν. «Ὁρίστε τὸ πιάνο ποῦ θὰ κουρδίσετε... Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ τὸ κουρδίσετε καλά... Τὸ ἐκουρδίσατε;... Εὐχαριστοῦμε πολύ. Χαίρετε!...» Καὶ φεύγω πάντα νηστικός. Θὰ πῆς, σὲ πληρώνουν. Ἔ, βέβαια μὲ πληρώνουν. Αὐτὸ δὰ ἔλειπε, νὰ κουρδίζω τὰ πιάνα τοῦ κόσμου χάρισμα... Ἄ, νὰ ἡ ὑπηρέτρια.

«Κ' ἐκάθησε 'στὸ πιάνο...»
(Σελ. 61, στ. β':)

[Ἡ Σταμάτα εἰσέρχεται ἀριστερόθεν, κρατοῦσα δίσκον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν πιάτα, ποτήρια, μαχαιροπήρουνα κλ.]

ΣΤΑΜΑΤΑ, *στρώνει τὸ τραπέζι χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸν Δομισόλ.* — Τὲν ἔβαλα 'ς τὸ σαλόνι κ' ἐκάθησε 'ς τὸ πιάνο. Μὰ πῶς δὲν τοῦ ταιριάζει, μ' ἐκεῖνα τὰ παληόρουχα ποῦ φορεῖ! *(Σπάζει ἕνα πιάτο:)* Πώ, πώ! ἄλλες κατοάδες θἄχουμε πάλι. Μπᾶ! δὲ βαρυέσαι! Θὰ πῶ πῶς τὤσπασε ἡ γάτα. Μήπως μὲ εἶδε κανείς;

ΔΟΜΙΣΟΛ. — Κορίτσι μου;...

ΣΤΑΜΑΤΑ.—Ἄ! κάποιος εἶνε!... Κύριε, σᾶς περικαλῶ, μὴν πῆτε τίποτα γιὰ τὸ ποτῆρι...

ΔΟΜΙΣΟΛ.—Μεῖνε ἥσυχη... θὰ 'πῶ κ' ἐγὼ πῶς τὤσπασε ἡ γάτα.

ΣΤΑΜΑΤΑ.—Ἄ, τί καλὸς κύριος ποῦ εἴσαστε, τί εὐγενής!... Αὐτὸ τὸ δείχνει καὶ τὸ μοῦτρό σας, καὶ τὸ παρουσιαστικό σας, καὶ ἡ φορεσιά σας, καὶ ὅλα. Ἐσεῖς δὲν εἴσαστε σὰν ἐκεῖνο τὸν ἄλλο, τὸν κουρελῆ... Στοιχηματίζω πῶς εἴσαστε ὁ Ἐξοχώτατος!

«Ἄ! κάποιος εἶνε!...»
(Σελ. 61, στ. β'.)

ΔΟΜΙΣΟΛ, *κατενθουσιασμένος:*—Μὲ εἶπε Ἐξοχώτατο! Πρώτη φορὰ μοῦ δίνουν τέτοιο τίτλο!... *(Πρὸς τὴν Σταμάταν:)* Εὐχαριστῶ πολύ, κορίτσι μου. Μὰ μὲ ὑποχρεώνεις... Πραγματικῶς εἶμαι μία Ἐξοχότης ἐγώ, ἀλλὰ ποιὸς ἐδῶ-πέρα ἀναγνωρίζει τὴν ἀξία! Καὶ ἀπὸ ποῦ μ' ἐγνώρισες ἐσύ;

ΣΤΑΜΑΤΑ.—Μ' ἀπὸ τὴ ρεδιγκότα σας. Θέλει καὶ ρώτημα;... Θὰ φᾶτε ἐδῶ τώρα τὸ μεσημέρι, ἀλήθεια;

ΔΟΜΙΣΟΛ. — Δέν... δηλαδή... ξέρω κ' ἐγώ... Μὰ δὲν ἔχω λόγους νὰ σᾶς εὐχαριστήσω!.. Μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα!..

ΣΤΑΜΑΤΑ. — Μεγάλη τιμή! καλὲ τί λέτε; Σᾶς φαίνεται πῶς τἀφεντικά του νὰ μὲ λένε ἔτσι... Ἀλλὰ τότε, ἤθελα νὰ ἤξευρα, ποιὸς τοὺς ἔδωκε τόσφ καλὲς πληροφορίες γιὰ μένα; ποιὸς τοὺς ὡμίλησε γιὰ τὴν τέχνη μου καὶ γιὰ τὴν ἀξία μου, γιὰ τὴν ἐξοχότητά μου τελος πάντων; Δὲ βαρυέσαι... Ἡ φήμη! Ἡ φήμη ἀρχίζει! Θὰ ἔμαθαν, φαίνεται, πῶς πρόκειται νὰ παιχθῇ ἔργο δικό μου 'στὴ Μεγάλη Ὄπερα... Αὐτὸ εἶνε! Καὶ γι' αὐτὸ μὲ προσκαλοῦν 'στὸ τραπέζι πρὶν νὰ μὲ ἰδοῦν. Ἔ, Δομισόλ! ἄλλαξαν τὰ πράγματα. Ὡς τώρα οἱ πελάται σου δὲν σοῦ ἔδιδαν οὔτε ἕνα ποτῆρι νερό. Ἀπὸ σήμερα σὲ καθίζουν καὶ 'στὸ τραπέζι... Δόξα σοι ὁ Θεός! *(κάμνει τὸν σταυρόν του)* καλὴ ἀρχή!...

(Εἰσέρχονται ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἀγκαθάκη, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὴν Σταμάταν. Ὁ κύριος Ἀγκαθάκης ἔχει φορέσῃ τὴν ρεδιγκόταν του.)

ΣΤΑΜΑΤΑ. — Ἀπὸ 'δῶ εἶνε ὁ κύριος ποῦ θὰ φάῃ μαζί σας.

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ, *πρὸς τὸν ἄνδρα της:*—Τί καλὸς νέος ποῦ φαίνεται!...

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, *θλίβων διαχυτικώτατα τὴν χεῖρα τοῦ Δομισόλ:* — Τί μεγάλη τιμὴ ποῦ μᾶς κάμνετε, ἀγαπητέ μου Κύριε, νὰ συμμερισθῆτε τὸ πτωχικό μας γεῦμα! Μὴ στενοχωρῆσθε, σᾶς παρακαλῶ. Σὰ 'στὸ σπίτι σας. Δὲν θὰ σᾶς κάμωμε νὰ περιμένετε οὔτε στιγμή. Ἀκοῦτε; κτυπᾷ μεσημέρι, καὶ νά, καθήμεθα κηόλα 'στὸ τραπέζι. Ὁρίστε, λάβετε θέσι, παρακαλῶ.

ΔΟΜΙΣΟΛ, *μὲ χίλιες ὑποκλίσεις καὶ χαιρετοῦρες.*— Κύριέ μου, Κυρία μου... τιμὴ δική μου... Σᾶς βεβαιῶ ὅτι...

[Κάθηνται καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ τραπέζι, ἡ Σταμάτα τοὺς ὑπηρετεῖ.]

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΜΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Καταντράπηκα κ' ἐσηκώθηκα γρήγορα-γρήγορα. Ὁ στρατιώτης ἐχαμογελοῦσε.

—Κοιμήθηκες καλά ; μὲ ρώτησε.

—Ναί, ἀλλὰ σύ ;

—Ἐγὼ εἶμαι συνειθισμένος καὶ δὲν θὰ πάθω τίποτε. Σὺ ὅμως, ἀσυνείθιστος, εἶδα ὅτι θὰ ἐπάγωνες. Σκυλόκαιρος, πραγματικῶς !

Εἶχα μαζί μου τσάϊ καὶ τὸν ἐπροσκάλεσα νὰ τὸ πιοῦμε μαζί.

— Σ'εὐχαριστῶ πάρα πολύ, μοῦ εἶπε μὲ ἀληθινὴν εὐχαρίστησιν' ἐγὼ σπίτι ἤμουν συνειθισμένος νὰ πίνω, ἀλλὰ ἐδῶ εἶνε σπάνιο.

Ἔτσι ἐγίναμε φίλοι. Ποτέ μου δὲν ἐγνώρισα ἀγαθώτερον ἄνθρωπον. Ἐλάτρευε τὰ παιδιά. Ὅταν ἐφθάναμε σὲ κανένα χωριό, ἐμάζευε γύρω του τὰ μικρὰ καὶ τοὺς ἔκαμνε ἕνα σωρὸ περιποιήσεις.

— Ποῦ τὰ ξετρυπώνεις ; τὸν ἐρωτοῦσα.

— Ψάχνω 'ςτὶς αὐλές. Οἱ γονεῖς των φεύγουν ἀπὸ τὸ φόβο τους καὶ τὰ ἐγκαταλείπουν. Ἐμεῖς ὅμως δὲν κάνει νὰ τἀφίσωμε τὰ κακόμοιρα νὰ πεθάνουν τῆς πείνας.

Μιὰ μέρα τὸν εἶδα νὰ κρατῇ 'στὴν ἀγκαλιά του ἕνα μωρό. Ποιὸς ξέρει ποῦ τὸ ἀνεκάλυψε! Τοῦ ἔδωσε γάλα, καὶ ἅμα τὸ μωρὸ ἀπεκοιμήθη, ὁ στρατιώτης ἐστάθη ἀκίνητος, ἐξακολουθῶν νὰ τὸ κρατῇ. Τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραζεν ἔκπληξιν ἀφελῆ καὶ εὔθυμην.

— Σατανικὴ ἐφεύρεσις αὐτὸς ὁ πόλεμος! μοῦ ἔλεγε. Ἐγὼ ὁ ἴδιος μπορεῖ νὰ τοῦ σκότωσα τὸν πατέρα του, καὶ τώρα, νά το, κοιμᾶται 'ςτὴν ἀγκαλιά μου. Δὲν καταλαβαίνω γρῦ. Μπορῶ νὰ τὸ μισήσω;... Καὶ ὅμως ἅμα μεγαλώσῃ, μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ τὸ γυιό μου! Αὐτὸς εἶνε ὁ πόλεμος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Σκυλοκαυγᾶς.

Οὐδέποτε ὁ Σάσας ἐφαντάζετο ὅτι τὸ ταξεῖδι μὲ τὸν θεῖόν του θὰ ἦτο τόσον εὐχάριστον. Τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ τὸν ἐνωχλοῦσεν ἀκόμη, ἦτον ἡ παρουσία τοῦ Βάσκα καὶ ἡ εὐνοια τὴν ὁποίαν ἔδειχνεν ὁ θεῖος πρὸς τὸν πρόστυχον ἐκεῖνο χωριατόπαιδο. Μίαν στιγμὴν μάλιστα, ποῦ εὑρίσκοντο μόνοι, ὁ Σάσας ἠρώτησε :

— Δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω, θεῖέ μου, τί τοῦ βρίσκετε αὐτοῦ τοῦ Βάσκα ;

— Θὰ ἐννοήσῃς ἴσως σὲ λίγο, ἀπεκρίθη ὁ θεῖος μειδιῶν παραδόξως, ὅτι ὁ Βάσκας ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀφ' ὅσον νομίζεις. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν σᾶς συμβῇ κάτι τί, σὺ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τὰ βγάλῃς πέρα χωρὶς τὴν βοήθεια τοῦ Βάσκα.

Ἐν τούτοις, ὡς διὰ νἀποδείξῃ ὅτι τὰ πάντα συνειθίζει κανείς, ὁ Κολοβὸς δὲν ἔκλαιγε πλέον, ἔτρωγε καλά, ἐκοιμᾶτο καλλίτερα καὶ ἀντήλλασσεν ὀλίγας λέξεις μὲ τὸν σύντροφον τῆς φυλακῆς του:

— Θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη πολὺ αὐτὴ ἡ ἱστορία ;

— Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄσχημα. Ὁ ἀφέντης σου ἔρχεται καὶ σὲ βλέπει, σοῦ φέρνει καὶ τρῶς...

— Ὁ δικός σου ;

— Μοῦδωσε κ' ἔφαγα πρὶν ξεκινήσουμε. Ἔπειτα μ' ἐξέχασε. Πρέπει νὰ περιμένω νηστικὸς ὥς τὸ βράδυ.

Ὁ Κολοβὸς ἦτο ἐξηπλωμένος φαρδὺς-πλατύς, καὶ ἐσκέπτετο περιμένων τὸν ὕπνον :

«Τί καλὰ ποῦ θὰ ἤμουν τώρα 'ςτὸ σπίτι... Θὰ ἔπαιζα 'ςτὴν αὐλὴ καὶ θὰ πολεμοῦσα νὰ πιάσω τὴν οὐρά μου...»

— Κολοβέ! ἔ, ἀκόμα κοιμᾶσαι ;

Τὸ τραῖνον εἶχε σταματήσῃ καὶ ὁ Σάσας παρουσιάσθη ἐμπρὸς εἰς τὰ κάγγελα.

— Τί ἄλλο νὰ κάμω ὅταν μὲ φυλακίζετε σὰν κατάδικο ; ἐγαύγισεν ὁ Κολοβὸς δυσηρεστημένος.

—Ἔ, ὑπομονὴ καὶ ἀπόψε, καὶ ἔπειτα θὰ πάρωμε ἀμάξι...

— Ὑπομονή! ἕνας λόγος εἶνε!... Μὰ γιὰ ἐλᾶτε σεῖς 'ςτὴ θέσι μου!...

Ἀλλ' ὁ Σάσας εἶχεν ἀπομακρυνθῆ.

Μετ' ὀλίγον τὴν ὡραίαν ἐξοχὴν διεδέχθη ἐρημία. Ἐδῶθεν κ' ἐκεῖθεν τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἐξετείνοντο στέππαι ἀμμώδεις, καὶ μόνον μακρὰν διέκρινε κανεὶς μεμονωμένας καλύβας ἐν τῷ μέσῳ ἰσχνῶν κηπαρίων.

Ὁ Σάσας ἀπεκοιμήθη. Ὁ Ἀλέξης Λούδοβιτς τοῦ ἔβαλεν ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

— Πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ ὑποφέρῃς ὅ,τι σὲ περιμένει! ἐσυλλογίζετο μὲ ἀνησυχίαν κυττάζων τὸ κοιμώμενον παιδίον.

Ἐταξείδευσαν ὅλην τὴν νύκτα. Τὸ πρωὶ τὸ τραῖνον ἐσταμάτησεν εἰς ἕνα σταθμὸν περικυκλωμένον ἀπὸ γηραιὰ δένδρα. Ἡ περιοχὴ ἐκείνη ὡμοίαζε μὲ δασιν μέσα εἰς τὴν ἔρημον τῶν στεππῶν, τὰς ὁποίας ἐφλόγιζεν ὁ ἥλιος.

Ἐδῶ ἀπεβιβάσθησαν οἱ ταξειδιῶται μας. Ὁ Σάσας ἦτο ἐξηντλημένος. Ὁ Ἀλέξης Λούδοβιτς εὑρῆκε φίλους : μόλις τὸν εἶδεν ὁ Σταθμάρχης, ἐφώναξε τὴν γυναῖκά του καὶ τῆς εἶπε :

— Γρήγορα τὸ σαμοβάρι... καὶ ἑτοίμασε κάτι διὰ τοὺς κυρίους.

—Ὄχι, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Ἀλέξης Λούδοβιτς' δὲν μᾶς χρειάζεται τίποτε.

— Πῶς ; δὲν θὰ περάσετε 'ςτὸ μπουφέ ; ἐδῶ δὲν ὑπάρχει τίποτε.

—Ἦλθαν τἄλογά μου ;

— Μάλιστα, ἀπὸ χθὲς τὸ πρωί.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησαν γαυγίσματα φαιδρά. Ὁ Κολοβός, ἐλευθερωθεὶς ἐπὶ τέλους, ὥρμησε πρὸς τὸν Σάσαν, ἔγλυψεν ἔπειτα τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀλέξη Λούδοβιτς, ἀναποδογύρισε τὸν Βάσκαν, καὶ τέλος ἐκυλίσθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του. Μετὰ τοῦτο διηυθύνθη εἰς τὸν κῆπον, ὅπου ἄλλοι σκύλοι τὸν παρετήρουν μὲ περιέργειαν.

Μὲ ὅλην του τὴν συγκίνησιν, ὁ Κολοβὸς δὲν ἐλησμονοῦσε τοὺς κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. Ἐμύρισε τοὺς σκύλους ὅσοι ἦσαν ἄξιοι αὐτῆς τῆς τιμῆς, καὶ ἐφώναξεν εἰς ἕνα ἄσχημον καταλερωμένον σκυλάκι :

— Πήγαινε πρῶτα νὰ σκουπίσῃς τὴ μύτη σου καὶ ἔπειτα ἔλα νὰ μὲ φιλήσῃς.

Ἐξ ἄλλου ὅμως, βλέπων ἕνα μεγάλο λαγωνικόν, τὸ ἠρώτησεν εὐσεβάστως:

— Πῶς ἔχει ἡ Ἐξοχότης σας ;

Εἰς τοῦτο τὸ λαγωνικὸν ἀπήντησε μὲ τὴν ἰδίαν εὐγένειαν:

— Σᾶς ἀρέσει τὸ κυνῆγι τῶν λύκων;

Ἐξασφαλίσας οὕτω τὴν φιλίαν τῶν νέων του γνωρίμων, ὁ Κολοβός μας ἔκαμε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κῆπον, ὅπου εἶχαν σερβίρει τὸ τσάϊ, ἀλλ' ἔξαφνα ἐσταμάτησε κατάπληκτος.

Ἐμπρός του ἐστέκετο ἕνα παράξενον πουλί. Ἦτο μεγαλόσωμον, εὔμορφον, μὲ λοφίον εἰς τὸ κεφάλι καὶ μὲ πολύχρωμον ρπιδίον ἀντὶ οὐρᾶς.

— Μὴν τὰ χάνετε γιατί δὲν εἶνε τίποτε ἔκτακτο, τῷ εἶπε τὸ λαγωνικὸν μὲ εὐγένειαν' εἶνε ἀπλούστατα παγωνί' σᾶς πληροφορῶ μάλιστα ὅτι εἶνε ἀπὸ τὰ κουτότερα πουλιά.

— Ἔτσι ἔ ; πόσον πλουτίζεται τὸ πνεῦμα μὲ τὰ ταξείδια! ἀνέκραξεν ὁ Κολοβός. Ἀμὴ τί εἶνε ἐκεῖνο ποῦ ἔχει ἀπὸ πίσω του ;

— Εἶνε ἡ οὐρά του. Συνήθως τὴν ἔχει κατεβασμένη καὶ σαρώνει μ' αὐτὴ τὴν αὐλή...

— Δὲν σᾶς ἔτυχε ποτὲ νὰ τὴν δαγκάσετε καὶ νὰ τὴν τραβήξετε λιγάκι αὐτὴ τὴν οὐρά ;

— Ναί, καμμιὰ φορά... Ἀλλὰ ξέρετε, μᾶς κτυποῦν ὅταν κάνωμε τέτοια ἀστεῖα, καὶ δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστο.

— Μήπως ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἰνδιάνων αὐτὸ τὸ πουλί ;

— Δὲν ξέρω νὰ σᾶς 'πῶ... Καυχᾶται ὅτι εἶνε ξένος πρίγκιψ, ἀλλὰ σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ τοῦ δώσετε σημασίαν. Εἶνε ψεύστης καὶ τσαρλατάνος. Ἐμεῖς ἐδῶ στὸ σταθμό, γνωρίζουμε καλὰ τὸν κόσμο, γιατί βλέπουμε νὰ περνοῦν κἄν καὶ κἄν... Φαντασθῆτε, μιὰ μέρα εἴδαμε ἕνα κλουβὶ γεμάτο ἄγρια θηρία. Πῶς οὐρλιάζαν!... Ἓν ἀπὸ αὐτὰ εἶχε τόσο μακρυὰ μύτη, ποῦ λές καὶ ἦταν τὸ πέμπτο του πόδι. Ἡ Λουλοὺ μάλιστα νομίζει ὅτι εἶχε δυὸ οὐρές, μιὰ μπροστὰ καὶ μιὰ ὀπίσω... Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! Σὰν ἐμᾶς τὰ σκυλιά, δὲν ὑπάρχει τίποτε 'ς τὴν οἰκουμένη. Εὐγένεια, ἐξυπνάδα, εὐμορφιά, καλωσύνη, φωνή, ὅλα τὰ ἔχουμε!

— Λουλού!... Ἀράπη!... ἠκούσθη μία φωνὴ ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον.

Ὁ Κολοβὸς εἶδε τότε ὅλους τοὺς σκύλους νὰ ὁρμοῦν πρὸς τὴν φωνήν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Θέμα : Σκηναὶ τοῦ δρόμου

Μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ἐπιτυχίας τῆς Διαπλάσεως εἶνε ὁμολογουμένως καὶ οἱ φωτογραφικοὶ τῆς Διαγωνισμοί. Πολλοὺς ἔκαμεν ἕως τώρα, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τὰ ὡραιότερα καὶ τὰ ἰκανοποιητικώτερα ἀποτελέσματα. Φανταισθῆτε ὅτι εἰκονογραφημένα περιοδικὰ «διὰ μεγάλους» ἀνεδημοσίευσαν φωτογραφίας ἐκ τῶν βραβευθεισῶν εἰς τοὺς μικροὺς αὐτοὺς Διαγωνισμούς! Κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἔγινε βέβαια ἕως τώρα, οὔτε διὰ τὰ διηγήματα οὔτε διὰ τὰ ποιήματα τῶν Διαγωνισμῶν μας... Φαίνεται ὅτι εἰς τὸν κύκλον μας ὑπῆρχον τότε πολλοὶ καὶ καλοὶ οἱ ἐρασιτέχναι καὶ καλλιτέχναι φωτογράφοι. Ὑπάρχουν ἀκόμη ; Αὐτὸ θὰ μᾶς δείξῃ ὁ σημερινὸς Διαγωνισμός.

1.—Τὸ θέμα εἶνε *σκηναὶ τοῦ δρόμου*. Καὶ ἄλλοτε ἔδωσα τὸ ἴδιον θέμα, μὲ τὸ ὁποῖον οἱ ἐρασιτέχναι μας ἔκαμαν θαύματα. Ὁ φακὸς τῆς μηχανῆς σας πρόκειται νἀποτυπώσῃ μερικὰς ἀπὸ τὰς χαρακτηριστικὰς σκηνὰς τοῦ δρόμου,—τῆς πόλεως, τοῦ χωρίου ἢ καὶ τῆς ἐξοχῆς. Ποίας σκηνάς ; Αὐτὸ ἀφίνεται ἐντελῶς εἰς τὴν ἐκλογήν σας καὶ τὴν καλαισθησίαν σας. Ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς βοηθήσω, θὰ σᾶς ἀναφέρω μερικὰς ἀπὸ προηγουμένους μας Διαγωνισμούς. Ἐνθυμοῦμαι μεταξὺ τῶν ἄλλων :

Τὸν γάϊδαρον τοῦ μανάβη, τὸ ἅλμεγμα τῆς κατσίκας, τὴν ἀγορὰν τῶν κηπίων τῆς Ἀναστάσσας, μίαν ὀνοδρομίαν, τὸν μικρὸν λουστρον, ἐν ὑπαίθριον Σχολεῖον, κτλ. κτλ.

Τὸ θέμα αὐτὸ εἶνε εὐρύτατον. Ἀποκλείοντες μόνον αἱ προσωπογραφίαι, τὰ τοπία ἐν γένει, καὶ αἱ ὑπὸ στέγην (ἐντὸς τῆς οἰκίας) σκηναί. Ὅλα τὰ ἄλλα συμπεριλαμβάνονται. Καὶ εἶνε ἄπειρα! Παντοῦ, εἰς κάθε βῆμα, εἰμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε μίαν χαρακτηριστικὴν σκηνὴν ἄξιαν νὰ τὴν ἀπαθανατίσῃ ὁ φακός σας.

Οἱ ἄλλοι ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς :

2.—Θὰ διαγωνισθοῦν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1908.

3.—Ἕκαστος ἐφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ τρεῖς ἕως πέντε τὸ *πολὺ* φωτογραφίας, αἱ ὁποῖαι *καλλίτερον εἶνε* νὰ μὴν εἶνε κολλημέναι εἰς καρτόνι.

4.—Ὁ τίτλος τοῦ ἔργου, τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου, πρέπει νὰ εἶνε γραμμένα *ὄπισθεν* τῆς φωτογραφίας.

5.—Αἱ φωτογραφίαι εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Φεβρουαρίου.

6.—Βραβεῖα θἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς (ἴδε Ὁδηγόν, Κεφ. Ε', ἄρθρ. 3, § α', β', γ',) θὰ δημοσιευθοῦν δὲ εἰς τ' Ἀποτελέσματα καὶ τὰ καλλίτερα φωτογραφικὰ ἔργα τῶν βραβευθησομένων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΑΣ ὑπενθυμίζω τὴν τελευταίαν προθεσμίαν τῆς ἀνανεώσεως καὶ τῆς ἐγγραφῆς μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον: εἶνε ἡ *31 Ἰανουαρίου*. Καμμία παράτασις δὲν θὰ δοθῇ, καὶ ὅσοι δὲν ἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, θὰ μείνουν ἔξω καὶ θὰ περιμένουν πλέον τὸ Λαχεῖον τοῦ . . . 1909.

Νομίζω, *Δούκισσα τῶν Σαλώνων*, ὅτι ἡ λύπη σου προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι δίδεις εἰς μερικὰ ἀτήμαντα πράγματα πολὺ μεγαλειτέραν τοῦ δέοντος σημασίαν. Μ' ἔνοιες χωρὶς νὰ ἐξηγηθῶ περισσότερον . . . Διὰ τὰς ἀγρυπνίας σου, τί νὰ σοῦ πῶ! ὅσον συνηθισμένη καὶ ἄν εἶσαι, μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ παρακάνεις. Πᾶν μέτρον ἄριστον καὶ . . . «ἄριστα».

Ἐλπιδοφόρε, θέλω νὰ σοῦ *πῶ* κάτι τι ἐπὶ αὐτοῦ : Ἔκαθα ἀπὸ ἕνα καθηγητήν σου ὅτι τελευταίως παραμελεῖς τὰ μαθήματα. Λιγάκι βέβαια, ὄχι πολύ—διότι πάντα εἶσαι ἐπιμελής . . . Ξεύρεις ὅμως τί συμβαίνει ; Ἡ μικρὰ παραμέλησις εἰμπορεῖ σιγὰ-σιγὰ νὰ γίνῃ μεγάλη. Εἶνε ἕνας κατήφορος, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ εἰς τὴν καταστροφήν. Ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι ὅσον εἶνε καιρός, θὰ σταματήσῃς.

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς ἀναγγέλλω τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραβῶνας τῆς παλαιᾶς μου φίλης *Ἀλεξάνδρας Δ. Παπαλουκᾶ*, τῆς γνωστοτάτης μας *Ἀμαρυλλίδος* τῆς ἀλησμονήτου, μετὰ τοῦ κ. *Χρυσάνθου Κοντογούρη*, διακεκριμένου ἀξιωματικοῦ.

Νομίζω, *Ἄνθος Ἀνθέων*, ὅτι δὲν πρέπει νὰ δημοσιευθῇ ἡ κάπως τσουχτερὴ μικρὰ ἀγγελία σου. Ἂν ἤμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* εἶχε σὲ ὑπ' ὄψει του, μάλιστα. Ἀλλὰ χιλιάδες πρόσωπα εἰμπορεῖ νὰ ἔχουν τἀρχικὰ *Ἑλ. Ἀρ.* ἐγὼ δὲ εἰς τὸν κατάλογόν μου ἔχω ἕνα τῶν εἴκοσι.

Εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, *Δοὺξ τῆς Ἀχαΐας*. Δυστυχῶς ἀπὸ τὸ Κράτος δὲν εἰμποροῦμεν νὰ περιμένωμεν τίποτε. Ὄχι διότι εἶνε πτωχόν, ἀλλὰ διότι καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε τόσο . . . φιλόμουσον. Διάβασε καὶ τὴν σημερινὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος. Ὅ,τι θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ μόνον ἀπὸ ἡμᾶς. Εἰμπορεῖ νὰ ἐγγράψῃ καθένας συνδρομητὴς *ἄλλον ἕνα* ; Τὸ ζήτημα λύεται.

Ἔλαβα τυπωμένον μὲ τὴν μουστικὴν του τὸ ὡραῖον πατριωτικὸν ἄσμα, τὸ ὁποῖον οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου Βόλου ἔψαλαν ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου των Μακεδόνων. Χαίρω πάρα πολὺ διότι μεταξὺ τῶν ἀοιδῶν, ὑψιφώνων καὶ βαθυφώνων, ἑπτὰ εἶνε συνδρομηταὶ μου.

Φαίνεται, *Ἐρνάνη*, ὅτι δὲν ἐδιάβασες τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ. Διαφορετικὰ θὰ ἔβλεπες ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ στέλλῃ κανεὶς Ἀσκήσεις ὁπότε θέλει, ἀλλὰ ὅποτε προκηρύσσεται ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός. Περίμενε λοιπὸν τὴν προκήρυξιν καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἑτοίμαζε Ἀσκήσεις, διὰ νὰ μοῦ στείλῃς τότε πλήρη καὶ ὡραίαν Συλλογήν.

Ὁ φίλος μου Ν. Ζ. ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὁ ὁποῖος πρὸ δύο ἐτῶν ὑκήρξεν ἐπὶ δύο ἔτη συνδρομητής μου, ξαναγίνεται πάλιν, διότι εἶδε πολὺ καλὸν ἀπὸ ἐμέ, καὶ εἰς δίγραμμα εὐγνωμοσύνης θέλει νὰ εἶνε πάντοτε συνδρομητής μου. Μεταξὺ τῶν ἄλλων μοῦ γράφει : «Ἕνα κακὸ ἔχουμε ἡμεῖς οἱ νέοι Αἰγυπτιῶται. Ὅταν ἀρχίσωμεν νὰ ψελλίζωμεν ὀλίγας λέξεις ξένης γλώσσης, περιφρονοῦμεν κάθε ἑλληνικὸν καὶ θέλομεν νὰ περνοῦμεν ὡς Εὐρωπαῖοι.» Μέγα κακὸν αὐτό, πραγματικῶς. Εὐτυχῶς ὑπάρχουν πολλαὶ ἐξαιρέσεις, καὶ χαίρω διότι καὶ ὁ φίλος μου ἤλλαξεν ἐγκαίρως ἰδέας.

Σὲ συγχαίρω, *Καρδία Παλαιολόγου*, διὰ τὸν λαμπρὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησες τὴν Πρωτοχρονιὰν εἰς τὴν Μητρόπολιν. Ἔτσι πολλοὺς τοιούτους καὶ μεγαλητέρους θριάμβους; νὰ ἔχῃς εἰς τὴν ζωήν σου, πρὸς χαρὰν τῶν γονέων σου καὶ ἐμοῦ τῆς πνευματικῆς σου μητρός.

Ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν τοῦ *Περιπλανωμένου Ἀθηναίου* ἀντιγράφω τὰ ἑξῆς : «Ἔπρεπε νὰ μᾶς ἔβλεπες μὲ πόσην καρτερίαν περιμένομεν εἰς τὸ ὑπόστεγον τοῦ Ταχυδρομείου τὸ φυλλάδιόν σου, ὑπομένοντες τὴν δριμύτητα τοῦ ψύχους. Εὐτυχῶς τὸ μέρος εἶνε προσήλιον, καὶ μᾶς φαίνεται ὅτι σὺ μᾶς στέλλεις τὴν εὐεργετικὴν ἐκείνη θερμότητα, διὰ νὰ εἰμπορέσωμεν νἀνοθξῶμεν εἰς τοὺς ἀπελπιστικοὺς λόγους τῆς ταχυδρομικῆς θυρίδος : *δὲν ἦλθε Διάπλασις!* Κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω ποῦ τότε παίρνομεν τὸ φύσημά μας. Ἐὰν ὅμως μᾶς παραδοθῇ τὸ ποθητὸν φυλλάδιον, φαντάζεσαι πλέον τὴν χαρὰν μας! κομίζομεν τὴν Διάπλασιν ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τὰ λοιπὰ πλέον *ἐννοεῖται*.»

Ἠχὼ τῆς Καρδίας, δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Εἰπὲ εἰς τὴν νέαν μας φίλην ὅτι πολὺ ἐχάρηκα διὰ τὴν γνωριμίαν της. Τώρα περμένω τὴν ἐκτενῆ ἐπιστολήν, ἡ ὁποία θὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους κτλ. κτλ.

Ξενιτευμένη Ἑλληνίς, ἐκτενεῖς ὁδηγίαι πρὸς σύνθεσιν καὶ λύσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸν τόμον τοῦ 1902, ὁ ὁποῖος τιμᾶται φρ. 7. Πολὺ λυπηρὰ αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας τῆς παροικίας σας !... Νὰ μὴ μαθάνουν οὔτε τὴν γλῶσσάν των ; Κρῖμα !...

Νὰ ἰδῶ λοιπόν, *Ἄγνωστε*, θἀποφασίσῃς πραγματικῶς νἀποτινάξῃς φέτος τὴν «ἀεμπελιὰν τῆς Ἀλληλογραφίας» ; Ναί, πολλὰ ἔτη εἶνε συνδρομητής μου τὸ *Ἄστρον Ἑσπερινόν*, καὶ μολονότι Ἄγγλος, δὲν φαντάζεσαι μὲ τί ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπην παρακολουθεῖ ὅλα τὰ ἑλληνικά. Φίλησέ μου τὴν μικρούλαν ἀδελφήν σου ποῦ θέλει καὶ καλὰ ψευδώνυμον. Ὄχι, ἡ Κάκια δὲν ἔφαγε ἀκόμη ὡς ἐκεῖ...

Εἶνε περιττὸν νἀπαντήσω εἰς τὰς πολυπληθεῖς ἐπιστολάς, ποῦ κάμνουν λόγον περὶ τοῦ ἄρθρου τοῦ κ. Ν. Χατζιδάκη. Αὐτὰς τὰς ἔδωτα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος ἐνεπνεύσθη τὴν σημερινὴν του Ἐπιστολήν. Σᾶς τὴν συνιστῶ ἰδιαιτέρως, καὶ ἐλπίζω ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Χατζιδάκη θὰ γίνῃ *πραγματικῶς* ἀφορμὴ μεγάλης κινήσεως καὶ λίαν προσεχοῦς ἀναμορφώσεως τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Ἀθάνατος Ἑλλάς*, *Ἀγριοβιολέττα*, *Ἀθάνατος Ψυχή*, *Δοὺξ τῆς Ἀχαΐας*, *Ἑλληνικὴ Αἴγλη*, *Ποιμενὶς Μυρτῶ* καὶ *Ἰβανιώτης*.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος α'Ὡραία Χίος μοῦ ἔστειλε καὶ ἄλλα 10 φρ. πρὸς ἐγγραφὴν διὰ τὸ 1908 ἑνὸς ἀπόρου ἐκ Χίου, συσταθέντος εἰς τὸν Σύλλογον ὑπὸ τῆς *Ἀνθοστολίστου Χίου*.

Εὖγε εἰς τὸν Σύλλογον καὶ τοὺς λαμπροὺς μου φίλους Χιώτας !

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἄνδρα. καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ἡφαιστίων*, α. (Α.Κ.) *Κόκκινη Γραβάτα*, κ. (Φ. Δ.) *Παγζουρλισμός*, κ. *Σκότος*, α. (!) *Καταυγάζων Ἀόγερινός*, α. (Σ. Κ.) *Δοξασμένος*; *Κεφαλλὴν*, α. (Γ. Μ.) *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης*, α. (Α. Κ. αὐτό, διότι τὸ προτεταμένον ἀνήκει εἰς ἄλλον·) *Διάττων Ἀστήρ*, κ. *Μακεδονικὸς Πόθος*, κ. (Δ. Α.) *Διαβολάκι τῆς Κασσίδας*, α.

Ἐριθρὰ Γαλέρα, α. (Μ. Λ. Β. ναί, εἰς τὰς Πάτρας ἔχω πολλοὺς συνδρομητάς· χάρτην λύσεων ἔστειλα.) *Χαραυγὴ Ἐλευθερίας*, α. (. . .) *Ἑλένη* τοῦ *Μενελάου*, κ. (σοῦ εὐχομαι περαστικά.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος, α. *Ἄγνωστος*, κ. *Βαρῶνος Σκαρπίας*, α. *Ξεριτευμένο Ἑλληνόπουλο*, α. *Διοπτροφόρος*, κ. *Ἐθνομάρτυρας*, α. *Ἱππότης τοῦ Στερεώματος*, α. *Μαγεμένο Ποτῆρι*, α. *Ἐμπνευσμένη Μουσικός*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[*Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται*].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ὁ *Ἀργεῖος Ἑρμῆς* μὲ τὴν *Πατησιώτισσαν Πυροδέσποιναν*, *Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου*, *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* καὶ *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*—ἡ *Εὐχὴ τῆς Μάνας* μὲ τὸν *Μαραμαρωμένον Βασιληᾶν*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Ἀνθοστόλιστον Χίον* καὶ *Ἀστέρα τῆς Εἰρήνης*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Θεοδόσιον τὸν Μέγαν* (λοιπὸν ἐς ἄλλοτε·) *Ταπεινὸν Μενεξὲν* (ἡ «Μαργαρίτα Στέφα» τοῦ κ. Ξενοπούλου τιμᾶται ἄθετος δρ. 3 καὶ χρυσόδετος δρ. 4·) *Ἑλληνικὸν Κλέος* (εἰμπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι ὁ κ. Φαίδων δὲν δυστηρεστήθη διόλου...) *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα* (πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ συμβολικὴ εἰκών·) *Γλυκοχάραμα* (τὸ ὁποῖον μὲ πληροφορεῖ ὅτι καὶ εἰς τὰς Πάτρας ἡ «ἐκλογικὴ κίνησις» εἶνε ζωηρά...) *Ἀναγαγνώμενον Φοίνικα* (ἔχει καλῶς· ὅλα ἐλήφθησαν·) *Κύκνον Μυτιλήνης* (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἐθνομάρτυρα* (ὅλα μαζὶ τὰ βιβλία τοῦ κ. Φαίδωνος— τρεῖς τόμοι «Διηγήματα» καὶ «Μαργαρίτα Στέφα»—τὰ ὁποῖα τιμῶνται ἄθετα φρ. 10, ὑπάρχουν καὶ χρυσόδετα καὶ τιμῶνται φρ. 13.) *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (βεβαίως, ὑπάρχει ὁ πρῶτος-πρῶτος μου τόμος τοῦ 1879, τὸν ὁποῖον θέλεις νὰ ἔχῃς ὡς κειμήλιον, καὶ τιμᾶται φρ. 2,50.) *Χρυσοκόμην Ἀπόλλωνα*, *Λήθην* (ἐλήφθησαν ὅλα· ὁ κ. Φ. μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ·) πρώην *Ἀτρόμητον Λέοντα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· χαιρετισμοὺς εἰς τὸν νέον μας φίλον καὶ περιμένω τὸ ψευδώνυμον·) *Γαργαφίαν Κρήνην* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Διοπτροφόρον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς·) *Κυματόβρεκτο Νησί* (ναί, ὁ καθηγητής σας κ. Π. Ι. Φέρμπος ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἐπὶ ἔτη συνεργάτης μου· ἀλήθεια, ὁ φίλος μας *Π. Α.* εἶνε τόσον ἀφῃρημένος, ὥστε ἐπῆγε μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸ σπίτι του εἰς τὸ σχολεῖον... χωρὶς καπέλλο·;) *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* (ἔστειλα· δι' ὅλα αὐτὰ σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος·) *Βαρῶνον Σκαρπίαν* (εὐχαριστοῦμεν ὅλοι διὰ τὰς εὐχάς·) *Στέφανον τῆς Δόξης* (ἐνεκρίθη·) *Δαναΐδην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Γαλανὴν Ἑλληνοποῦλαν* (ἔστειλα ἐν νέῳ·) *Δόκιμον Καλλιτέχνην* (ἐνεκρίθη, ἀλλ' εἶδες τί σοῦ ἀπήντησα διὰ τὰς λύσεις·) *Παλλάδα* (ἔστειλα·) *Μικρὸν Πολωνόν*, *Χιακὸν Ἀστέρα*, (τὰ παλαιὰ βριαθεῖα θὰ λογαριασθοῦν διὰ τὸ Ἀθρόον κατὰ τὸν νέον νόμον·) *Ἀργυροδίνην Πηνειὸν* (ναί·) *Κυανόλευκον Λάβαρον* (θὰ δημοσιευθοῦν ἐντὸς ὀλίγου·) *Μελωδικὴν Φόρμιγκα* (Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῇ μετὰ τρεῖς μῆνας· ἡ ἐρώτησις τῆς 26 Κυριακῆς εἶνε : ἂν ἐκερδίζατε τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ Λαχείου τοῦ Στόλου, τί θὰ ἐκάμνατε μὲ τὰς 100,000 δραχμάς;) *Ἀργοναύτην* (καὶ ὅμως πρέπει νὰ μάθῃς νὰ γράφῃς· καὶ τί καλλίτερος τρόπος, παρὰ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά;) *Ἐθνικὸν Ὕμνον* (καλὰ τοῦ; τὰ λέγεις!) *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνίδα* (στεῖλέ της καὶ γράψε της σὺ ὅτι δὲν ἔλαβες τὸ τετράδιόν της· ἀφεύκτως τότε θὰ σοῦ ξαναστείλῃ·) *Ἄρην* (καλῶς ἦλθες·) *Πετρογιάννην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Ἰανουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 29 Ἰανουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 8 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 23 Φεβρουαρίου.

[*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

61. *Λεξίγριφος.*

Ἀρκεῖ ζῷον κερασφόρον
Νὰ ἑνώσῃς μ' ἕνα γράμμα,
Καὶ βασίλισσαν ἀρχαίαν
Φανερώνεις ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοπτερύγου Ὀνείρου

62. *Συλλαβόγριφος.*

Δυὸ σύμφωνα γιὰ βάσι καὶ κορφή,
Καὶ γιὰ ραχοῦλα φθόγγο μουσικό
Πάρε, καὶ νὰ το ἐμπρός σου τὸ βουνὸ
Ὅπου θὰ τῶδρῃς δίχως νὰ 'στὸ πῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Αὐγερινοῦ

63. *Μεταγραμματισμός.*

Εἰς τὰ δένδρα θὰ μ' εὑρῇς
Ὅπως ἔχω ἂν μάφίσῃς,
Κ' ἐπιπλον κοινὸν θὰ ἰδῇς
Μὲ ἂν γράψῃς, ρῶ ἂν σβύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κουκουναροθρεμμένης

64. *Δημώδες Αἴνιγμα.*

Συκιὰ ψηλὴ θεόρατη
Τὸ βράδυ κάνει σῦκα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕνωσις ἢ Θάνατος

65. *Πυραμίς.*

+ Οἱ σταυροὶ εἶνε πόλις τῆς Ἑλλάδος.	
* + *	= Χρονικὴ διαίρεσις.
** + **	= Ἐπιφώνημα.
*** + ***	= Ἀρχαία Χώρα.
**** + ****	= Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιακοῦ Οὐρανοῦ

66—68, *Συμπλήρωσις φράσεων.*

1.—Ἀνθρώπω—πολλάκις—ἔδειξε.
2.—Πρὸς—τόλμην—ἔχειν—.
2.—Μεγάλου—γίγνεται—μέγα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστρου τῆς Ἐρήμου

69. *Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.*

Αἱ τρῖται συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τῆς δὲ τετάρτης λέξεως ἡ δευτέρα συλλαβή, ἀποτελοῦν κατὰ στεῖρον ὡραῖον φυσικὸν φαινόμενον :

1, Χώρα ἀναφερομένη συχνὰ εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν· 2, Μικρὰ λέμβος· 3, Ἀρχαία βασιλόπαις· 4, Χρήσιμον εἰς τὸν καλλωπισμόν· 5, Θεὰ τῶν ἀρχαίων· 6, Δεῖγμα ἀγάπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κωπηλάτιδος τοῦ Αἰγίου

70. *Μικτόν.*

αο - φτ - αι - π - ουι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Αὐγῆς

71. *Γρῖφος.*

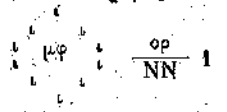

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαραμαρωμένου Βασιληᾶ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται*].

Σ τὰς ἀγαπητάς μου φίλας Φανὴν καὶ Ἀγλαΐαν Καλογεροπούλου θερμὰ συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς ἀδελφούλας των.— *Ἀγαθονίκη Καραδημητρίου.* *(Η, 102)*

Ζητῶ δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ψευδώνυμον καὶ ὀνοματεπώνυμον τῶν ὁποιουδήποτε εὑρισκομένων συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν Κυνουρίας καὶ Τριπόλεως; *Πίστις-Πατρὶς* *(Η, 103)*

Τῇ *Μαραμένῃ Γαζίᾳ* τὰ ἐγκάρδια ἡμῶν συλλυπητήρια ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς προσφιλοῦς της ἀδελφῆς Μαρίκας. — *Ἀστὴρ τῆς Χίου*, *Ἑλληνικὸ Φιλότιμο*, *Μενεξεδένιο Ὄνειρο*, *Δεκαοκταέτις Ὀνειροπόλος*, *Ἐθνικὴ Ἐκδίκησις*. *(Η, 104)*

Θερμὰς εὐχαριστίας ἐκφράζω ἐστοὺς συλλυπηθέντας με. — *Ἀθάνατος*; *Ἑλλάς*.

Μεγάλη *Ἰδέα*, κρῖμα 'στ' ὄνομα!! *Ἱερώνυμος* πρῶτον τὰς Δεσποινίδας; *Χιακὴ Ἡρωίς*, συγγνώμην!!—*Εὐγενία*, *Παράξενη*, *Ἀθάνατος*, *Ταρλαλαμπούμπας*, *Καφεδόμπρικο*, *Ἀριστειδόβιτς*, *Πιερρότος*, *Γλυκεῖα Ἑλλάς*. *(Η, 106)*

Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν. Τὸ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνος πάντοτε.—Jean Saghiroglou, Anatolia College, Marsovan (Turquie d'Asie). *(Η, 10)*

Ἀνταλλάσσω δελτάρια καὶ γραμματόσημα πανταχόθεν. — Haralambos Hadji Savvas, Anatolia College, Marsovan (Turquie d'Asie). *(Η, 108)*

Ὁ λαρυγγωτολόγος ἰατρὸς *Μιχαὴλ Παπαδόπουλος* μετῴκησεν εἰς τὴν Πλατεῖαν Ἁγ. Γεωργίου ἀρ. 4, ἔναντι τοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ».

Ὁ Ἀργύριος συνιστᾷ εἰς τὸν *Περιπλανώμενον Ἀθηναῖον* ὀλίγην προσοχὴν εἰς τὸ καπέλλο του, καθὼς καὶ εἰς τὸν *Ἀργυροδίνην Πηνειὸν* νὰ μὴ ἀσχολῆται καὶ πολὺ εἰς τὴν εὕρεσιν τοῦ ψευδωνύμου του. *(Η, 109)*

Πληροφορῶ *Ἐθνομάρτυρα* ὅτι τὸν βλέπω καθ' ἑκάστην καὶ ἐὰν μαντεύῃ ποία εἶμαι. Δηλῶ ὅτι ὑποστηρίζω Πανελλήνιον Συνδυασμόν.—*Πρώην Ἀθρα Πολυγύρου.* *(Η, 110)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμῶ series fantaisies. Ἀπάντησις ἀσφαλής. Mlle Mary P. Antoniadès, Poste restante, Mételin. *(Η, 111)*

Θερμότατα συγχαίρομεν *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* δι' εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφῆς του.—*Γιακουμῆς*, *Νιόνιος*, *Οὐμβέρτα*, *Μπεμπίκα*. *(Η, 112)*

Εὐχαρίστως, *Ἑλληνίς*, ἐψήφισα τὰ 4 ψευδώνυμα. Λυποῦμαι μὴ δυνηθεῖσα νὰ ταχθῶ ὑπὲρ τοῦ *Μαραμαρωμένου Βασιληᾶ* ἕνεκα τῆς βραδύτητος τοῦ τετραδίου σας. —*Ἰδανικὴ Γλυκύτης*. *(Η, 113)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.